

(Регнум.ру, 24.10.2011)

Ускоро ће у Москву, на место амбасадора САД у Руској Федерацији, стићи Мајкл МакФол. На том положају ће МакФол постати тек други по реду некаријерни дипломата за последњих 30 година. Општеприхваћено га у Америци процењују као «истински водећег истраживача његовог покољења» по питању СССР/Русије [1], а има и репутацију «ватреног заштитника демократије у Русији и оштрог критичара чврстих мера које је предузео В. Путин против другачијих мишљења.»

[2]

МакФол је на месту специјалног помоћника председника Б. Обаме за питања националне безбедности и директора одељења Русије и Евроазије у Савету националне безбедности САД заслужио реноме «архитекте» политике према Русији и аутора стратегије «ресетовања».

Прве информације о постављању МакФола на положај амбасадора су се појавиле крајем маја 2011, и то убрзо после Путинове најаве о образовању Општенационалног народног фронта; то је у Вашингтону највероватније било схваћено као Путинова најавна за положај председника у 2012. години. Очигледно је да је та перспектива била директно супротна гледишту владе САД, које је јасно и недвосмислено изнео потпредседник САД Џ. Бајден током своје посете Москви у марту ове године: Путиново председниковање ће бити «лоше и по државу, и по њега самог» [3]. Русија се уморила од Путина, тај умор ће само нарастати и довести до догађаја који су аналогни ономе што се одиграва у арапском свету.

[4]

У Вашингтону се каже: "People is policy", што ће рећи «Кадрови решавају све». Каквим знањима, навикама, васпитањем и изворима располаже МакФол - да би био у стању да у овој историјској етапи спроводи интересе САД у Русији? Шта то САД припремају Русији за предстојећу изборну сезону, као и за године председниковања В. Путина?

Мајкл МакФол: Главни амерички творац и експлоататор субверзивних мрежа у Русији

Нови амбасадор САД долази у Русију да "промовише слободу"

Пише: Александар Чајковски
четвртак, 27 октобар 2011 00:00

Мајкл МакФол (Michael McFaul) је рођен 1963. у држави Монтана. Започео је 1981. студије на факултету за међународне односе и словенске језике универзитета у Стенфорду.

МакФолово прво путовање у СССР је 1983. године – долази као студент у Лењинград. [5]

Током следећег боравка у СССР-у, 1985. године, као 22-годишњи студент, формирао је своје дефинитивно гледиште о совјетском систему: «Схватио сам [тада] много боље тај систем, па је моја реакција на њега – а она се очувала веома дуго – био огорчени антикомунизам и антисовјетизам»

[6]
, каже МакФол 2001, у интервјуу универзитетском листу *Stanford Report*.

Средином 1980-их година проводи два лета у Пољској «црпећи надахнућа из делатности тада забрањеног, илегалног покрета `Солидарношћ`».

[7]

Стенфордски професори су запазили тог студента, толико устремљеног на остваривање циљева. К. Блекер (Coit Blacker), који је 1992-1996 г. био на положају специјалног помоћника председника САД за питања националне безбедности и генералног директора за Русију, Украјину и Евроазију у Савету националне безбедности САД, каже: «Нама је било јасно да је он ванредни млад човек са веома перспективном будућношћу». [8]

МакФол, добитник престижне стипендије Родса, одлази 1986 г. у Оксфорд да пише докторску дисертацију. Узимајући у обзир његово посебно интересовање за државне преврате – за које сам каже да их је изучавао у Русији, Чехословачкој и Пољској – оксфордски професори су каналисали његову антисовјетску усрдност на истраживање совјетске подршке ослободилачким покретима у Африци (Ангола, Зимбабве, Јужноафричка Република). [9] За рад на дисертацији «Јужноафрички ослободилачки покрет и интервенције великих сила: Прилог питању о теорији револуције у међународном контексту», МакФол је португалски језик учио у Лисабону.

МакФол се 1988. враћа у Москву да би интервјуисао совјетске експерте-африканисте – тај тренутак му, по његовим речима, постаје животна тачка преокрета. Срео је неку дисиденткињу – експерта за Африку – која му је рекла да су у том тренутку истински револуционари ту, у Русији, и да њени контакти баш тада припремају рушење комунистичког система. МакФол се сећа: «Она ме је упознала са неколицином

Пише: Александар Чајковски
четвртак, 27 октобар 2011 00:00

антикомуниста-револуционара, који су ми се тада, да искрено признам, чинили озбиљно ћакнути». [\[10\]](#)

То су били чланови групе «Демократска Русија» - Аркадиј Мурашев, Евгениј Савостјанов, Михаил Шнејдер, Виктор Дмитријев, као и Гаврил Попов (Аркадий Мурашев, Евгений Савостьянов, Михаил Шнейдер, Виктор Дмитриев, Гавриил Попов), који нису као остала антикомунистичка опозиција проповедали социјалдемократију, него најрадикалније реформе у стилу крутог тачеризма. Оне би неизбежно уништиле не само социјалистички систем, него баш и саму совјетску државност. МакФол им је обезбедио везу са западним агентурама и са фондовима за добијање средстава. То је одиграло важну улогу за напредовање «Демократске Русије» и радикалних реформи.

Преврат 19 августа 1991. је довео оне «озбиљно ћакнуте» на власт: «Многи од мојих пријатеља су после распада СССР-а постали високоранжирани функционери, па ме је то током следеће деценије унеколико `усисало` у Русију. Од тог доба су остале те везе». [\[11\]](#)

У својој најновијој књизи «Пропагација демократије на свету», МакФол каже: «Током ових двадесет година, анализирао сам и спроводио напредовање демократије».

[\[12\]](#)

МакФол се током 1992. смешта у Москву као први представник Националног демократског института (НДИ) – једне од четири структура Националног фонда за подршку демократији (National Endowment for Democracy, NED). Први председник NED-а, Ален Вајнштајн, у интервјуу

Вашингтон посту

из 1991. испричао је да «много од тога што данас радимо, пре 25 година је радила ЦИА»

[\[13\]](#)

, Током тог периода, директор НДИ је био Џеј Брајан Етвуд (J. Brian Atwood). Иначе, Етвудово прво запослење 1964-1966. било је у Агенцији за националну безбедност САД, а после 1963. био је на положају шефа Агенције САД за међународни развој.

Од краја 1992. до 2009. МакФол је истовремено заузимао руководеће и предавачке послове у Карнегијевом фонду и Универзитету Стенфорд и кретао се између Москве, Вашингтона и Стенфорда. Он је, посебно, био и ко-директор програма одбрамбене конверзије у Центру међународне безбедности и контроле наоружавања у Фрименовом институту при Универзитету у Стенфорду (1992-1994), [\[14\]](#) директор програма руске унутрашње политике (постојао је и тај!) у централни Карнегијевог фонда у Вашингтону, а паралелно је формирао и био на челу Московског Карнеги центра (1994-1995). Током 2005, МакФол се – сада као заменик – враћа код К. Блекера, директора Института Фримена и Споглија у Стенфорду. МакФол је 2003-2009, у заједници са потпредседником NED-а Лари Дајмондом, и ко-директор пројекта «Демократија у Ирану». У разним приликама током тих година, МакФол је био консултант Стејт

департамента, министарства одбране, USAID –а, NED-а и других државних агенција и компанија – што је све наведено у његовој детаљној биографији на сајту Универзитета у Стенфорду [\[15\]](#). Током тих година, МакФол је написао око 20 књига и безбројне чланке. Ти радови уопште нису академског карактера – читају се као извештаји са места акција. Јер – МакФол се, у блиској сарадњи са Белом кућом, СНБ-ом, Стејт департаментом, министарством одбране, специјалним службама и истраживачким институтима везаним за те службе, током двадесет година енергично бавио политичким обавештајним радом и изградњом субверзивне инфраструктуре у Русији. По сопственој терминологији, он је «анализирао и у пракси вршио ширење демократије».

Током 2009. МакФол прелази у извршне органи власти, на положај личности одговорне за Русију у Белој кући и СНБ-у, и прихвата се остваривања својих дотадашњих достигнућа. На Сенатским саслушањима наводи дугачак списак успеха политике «ресетовања» Русије као методе «сарадње, која користи безбедности и благостању САД».

А, какву је корист безбедности и благостању Русије донело (и доносиће) то «ресетовање»? Оно је – за САД – најисплативији начин потчињавања Русије, у оквиру кога се под маском «сарадње» користе капацитети руске државе за интересе САД – баш као што се и у цудоу противникова тежина користи против тог истог противника.

У дугом списку МакФолових «успеха» спољне политике САД према Русији је – остварење и раст Северне мреже за достављање (Northern Distribution Network), која већ сада обезбеђује више од 50% позадинског снабдевања трупа САД и НАТО-а у Авганистану – а до почетка 2012. достићи ће и више од две трећине снабдевања. [\[16\]](#) Од тренутка када је започет авионски транспорт, преко територије Русије је прешло више од 1.500 летова, који су – осим терета, превезли и 235.000 америчких војника [\[17\]](#) – уз то, највећи део војних терета иде руском територијом преко сувоземног транзита. Са руске тачке гледишта, ова Северна мрежа значи обезбеђивање позадинског снабдевања непријатељске војске, које само јача њену јужну линију фронта против Русије и гарантује некажњиву производњу и промет авганистанске дроге, којом сваке године убија 100.000 грађана Русије, што је катастрофална бројка.

Други важан успех по САД је подршка Русије америчком политичком курсу према Ирану: Русија је у ОУН гласала за знатно проширење санкција према Ирану [\[18\]](#) и отказала Ирану већ уговорену испоруку ракета С-300.

Уздржавање Русије код изгласавања Резолуције №1973 СБ ОУН о Либији: Како је потврдио МакФол [19] «то је обезбедило међународну подршку за успешне операције НАТО-а ради заштите либијског становништва». С тачке гледишта интереса Русије, њена подршка курсу САД за смењивање «режима» и довођење америчких марионета на њихова места, значи губитак великих инфраструктурних уговора и уговора за испоруке наоружања, смањивање броја савезника, пораст војног присуства САД, и слабљење позиција Русије у ОУН, уз перспективу изолације Русије на светској сцени.

Како је МакФол изјавио у јуну 2010. – после политичког, почиње и економско «ресетовање» Русије; о томе је помоћник председника Руске Федерације Сергеј Приходко (Сергей Приходько) цитирао документ о стратешком партнерству у области иновација [20] .

А, од чега се састоји то партнерство?

Стејт департмент и СНБ: Савет за националну безбедност (!) САД је у фебруару 2010. организовао делегацију руководица високотехнолошких компанија за посету Москви и Новосибирску, с циљем промоције иновационих тема, што укључује и слободу интернета и коришћења комуникационих технологија ради активирања делатности грађанског (цивилног) друштва. Ради веће убедљивости, делегација је била «зачињена» и холивудским глумцем Ештоном Кучером, који би требало да обезбеди маску љупкости за циљеве Стејт департамента и СНБ-а.

Још један пример учешћа САД у «модернизацији» Русије: Компанија Cisco Systems и агенција САД за међународни развој (USAID) потписале су 13. октобра 2011. меморандум о сарадњи, у оквиру кога ће у развој индустрије информационо-комуникационих технологија у Русију бити уложено 50 милиона долара – а 9 милиона од тога су средства USAID-а. Тај новац ће се користити за два програма: «Технологија успешног предузетништва на Северном Кавказу» - што укључује отварање осам института за предузетништво Cisco у пет севернокавказских региона, и «Мрежне академије Cisco у служби друштву» - ова ће обучавати специјалисте за «указивање волонтерске помоћи за информатизацију социјалних структура и организација на некомерцијалним принципима». [21] Према изјави заменика шефа USAID-а за Европу и Евроазију, Пејц Александер, ови програми ће омогућити да се унапреде циљеви USAID-а обухватањем «загубљеног становништва, до којег иначе на обичне начине не можемо допрети, а ради откривања информација и повећавања грађанског друштва»

[22]

Америчка подршка «иновацијама» значи за Русију даље ширење америчке субверзивне делатности на интернету и у руском друштву, амерички приступ стратешким разрадама у сектору високих технологија, укидање иновационих пројеката од важности по Русију, приватизацију достигнућа руске науке и извоз у иностранство прихода добијених од тога. Да су совјетски конструктори чекали инвестиције из Америке, Спутњик-1 се никада не би виноу у космос. За Вашингтон, модернизација је механизам за даље освајање руске економије у корист америчких корпорација и међународног финансијског капитала, као и пресипање руског народног богатства у џепове америчких корпорација – или формирање њиховог лобија у Русији, који такође та средства шаље на западна тржишта, а то је још и корисније у кризним периодима. Планирана приватизација пакета државних акција у највећим руским компанијама ће руском државном буџету одузети дугорочне приходе – баш као што је то учињено и крајем 1980-их година, када су у циљу рушења СССР-а скресали приходе федералног центра.

Стратегија: Држи пријатеље близу себе – а непријатеље још ближе

У чему је стратегија Беле куће за Русију – стратегија у којој је МакФол играо водећу улогу, и коју ће он сада остваривати из Спасо-Хауза у Москви?

МакФол је на Сенатским саслушањима поново цитирао стратегију "dual-track engagement" – «двоколосечног увлачења», коју је позајмио од једног од својих ментора, Џорџа Шульца. [23] Та стратегија се састоји од активног утицања на руско руководство (и сарадње) на највишем нивоу, уз паралелну енергичну комуникацију са грађанским друштвом. У преводу са званичног америчког дискурса то значи изнудити од Кремља велике уступке у интересу САД, уз паралелно вођење активног субверзивног рада унутар руског друштва. МакФол је то тако појаснио на Сенатским саслушавањима: «Не спремамо се да водимо штетну трговину, по којој би нам Руси говорили: `Пошто сарађујемо са вама на проблему X на државном нивоу, онда ви не треба да радите то-и-то са руским грађанским друштвом`. Када су нам такве ствари раније предлагали, ми смо то одлучно одбијали, и ја ћу то, као амбасадор САД у Русији, сматрати главним изазовом и својом главном одговорношћу». [24]

Ту стратегију МакФол већ проповеда у најмању руку током последње деценије. Током

саслушавања у Конгресу САД у мају 2007. истицао је да је најефикаснија политика према Русији није њена изолација, обуздавање нити конфронтација с њом, него што је могуће дубљи узајамни утицај, и то истовремено – на владу Русије и на руско друштво. У оквиру тога, што је више пројеката за сарадњу на државном нивоу, то су и веће могућности продора у друштво Русије – све са крајњим циљем: «вратити Русију на пут демократизације». [25] Разумљиво је да се под «демократијом» подразумева Русија као држава-сателит Америке, савремена полуколонија, чије руководство са највећом могућом брзином и самоиницијативом извршава налоге владе САД. На вашингтонски начин тумачено, првобитно значење речи «демократија» нема ништа заједничко са влашћу народа.

Стари италијански мафијашки принцип «држи пријатеље близу себе – а непријатеље још ближе», овековечен холивудским бестселером «Кум», одавно већ живи у недрима Беле куће.

Још један концепт који је МакФол разрадио 2002, «Доктрина слободе» (The Liberty Doctrine) [26], баца светло да текућа и будућа догађања. То је доктрина промоције принципа индивидуалне слободе у иностранству, као основног приоритета спољне политике САД, што обезбеђује следећа преимућства:

1. МакФол објашњава да супротности са САД треба формулисати на принципу идеја, личности и режима, а не против држава, јер Америка има пријатеље свуда, па чак и у Ираку и Авганистану, и њих треба привлачити, а не одбијати;
2. Доктрина слободе пружа идеју којој могу прићи и друге државе, партије, или личности које нису баш обавезно вољне да служе националним интересима Америке; тако нпр. ако би се рат у Ираку представљао као остваривање стратешких интереса Америке, она би била принуђена да се тамо бори сама – али, ако се тај рат представља као кампања «за слободу Ираку», то ће окупити коалицију. И,
3. Доктрина слободе подразумева две фазе противакција непријатељском режиму: рушилачку и градитељску; ова друга фаза је обавезна, јер би у супротном Америка била принуђена да води непрекидна ратовања са стално надолазећим низом непријатеља. Ето, зато је њихова трансформација у партнере-сателите, тј. у «демократије» од тако изузетне важности.

Тактика: «Исход битке ће бити одређен снагама унутар Русије»

Амерички чиновници ретко одлутају од званичног жаргона. Али, једном, током излетничког семинара Хуверовог института, и у неформалној атмосфери, МакФол је себи допустио извесну отвореност. Отварајући сесију «brainstorm»- а (несређеног размишљања) о Ирану, он је појаснио:

«Желимо да Иран укључимо у савремени свет. Уз то следују одређени услови: морате нам дозволити да отворимо нашу амбасаду, морате дозволити активности USAID-а, морате дозволити нашу друштвену дипломатију – све оно што чинимо и у другим земљама, где имамо амбасаде... [27] А, знате ли шта вам следује уз отварање наше амбасаде у вашој земљи? Аха! Баш тако – обавештајни официри. ЦИА је део наше владе. Могли бисмо да кардинално проширимо могућности агентурне обавештајне активности захваљујући значајном присуству у земљи... [28] То ће изазвати прави конфликт унутар режима, јер ће представљати претњу присталицама тврде линије. Па баш добро. Ми и желимо да заостримо њихове међусобне супротности».

[29]

Наравно, Русија је већ давно прошла кроз ту етапу: амбасада САД, USAID, NED, и сва остала батерија «друштвене дипломатије», коју је у ранијем режиму у тајности вршила ЦИА, код нас делује сада потпуно јавно и легално. Током последњих двадесет и кусур година, у Русији је изграђена колосална структура западних фондова и њихових руских клонова и НВО организација – како у круговима експерата, тако и у грађанском друштву; највеће од њих су Московски Карнегијев центар, Фонд «Новая Евразия», Московска школа политичких истраживања – све оне располажу вишемилионским доларским буџетима и обављају вископрофесионалну субверзивну активност.

Штавише, током последње три и по године, захваљујући пермисивној атмосфери у Русији, формирао се и слој околкремаљских експерата и саветника, који отворено проповедају прелаз Русије у атлантски логор, укључујући и њен улазак у НАТО – тј. капитулацију. Међу њима се налазе и поједини чланови Савета за спољну и одбрамбену политику Русије, Института за савремени развој (ИНСОР), новоформираног Савета Русије за међународне послове – који се финансирају из државног буџета Русије [30] .

Нови амбасадор САД долази у Русију да "промовише слободу"

Пише: Александар Чајковски
четвртак, 27 октобар 2011 00:00

Институт за савремени развој (ИНСОР) и његов шеф, И. Јургенс, осим тога што заступа улазак Русије у НАТО, залаже се и за распуштање Министарства унутрашњих послова (МВД) и Федералне службе безбедности (ФСБ), као и преоријентацију Уговора о колективној безбедности тако да служи НАТО-у. У овој ситуацији је потпуно скандалозна чињеница да је председник Надзорног савета ИНСОП-а лично председник Русије: он својим статусом озакоњава капитулацију као легитимни став на политичкој позорници. Пробајте само да замислите председника САД како председава неком организацијом која предлаже распуштање ФБИ-ја и ЦИА и ступање у непријатељску војну алијансу – као што је то својевремено био Варшавски пакт.

«Исход битке за демократију у Русији ће у основи бити одређен снагама унутар Русије... Наша главна стратегија морају постати свеобухватни, стабилни и осмишљени контакти са свим елементима друштва у Русији» – указује МакФол [\[31\]](#). Пажљиви посматрачи су могли запазити како је Обамина администрација адаптирала јавни говор: термин «извоз демократије» се више не користи – заменила га је формулација «помоћ унутрашњим снагама које се боре за демократију». МакФол ће такође рећи: В.Путин је за циљ поставио високи животни стандард у земљи под условима опште безбедности. Ми ћемо му помоћи у достизању тих циљева – директно сарађујући са грађанским друштвом у Русији и борећи се против општих претњи у Авганистану.

Како каже професор Руске Економске школе Константин Сонин: «На пријему у америчкој амбасади на дан председничких избора 2008. пола мојих познаника је говорило да очекује Обамину победу. 'Зашто Обамину?' - 'Па, у том случају ћу имати везе на највишем нивоу, па Обамин саветник је Мајкл МакФол, мој давнашњи и блиски пријатељ!'» [\[32\]](#)

МакФол је већ више од двадесет година заливао (доларима) дрво руске опозиције – а она му и припада. Он је њихов газда и добротинитељ. За текуће циљеве и задатке САД у Русији нема бољег амбасадора од М. МакФола, зато што у Америци ни нема таквог «специјалисте» који би имао шире мреже у Русији и већег обима за њихово коришћење. Сада ће «давнашњи и блиски пријатељ» Мајк бити у Москви, на дохват руке својих штићеника.

Путин – «параноидни лидер»

МакФол појашњава: «Промоција слободе захтева у првом реду обуздавање, а затим

уништавање снага које се противе – било да је то појединац, покрет или режим.» [33]
Кога то новом амбасадор предстоји да «обуздава, а затим уништава»?

МакФол сматра да је «напуштање демократије» главни проблем у Русији ; за то је лично одговоран В. Путин, а не Русија уопште, или њено друштво: «Проблем је у појединачном лидеру, који се креће у сопственом правцу, па то и пружа наду да би други лидер у другом тренутку могао да крене у другом правцу». [34] МакФол се жали: «Путин не жели да политички систем у Русији претвара у западну демократију; он се не брине превише око западног мњења и западних услова за чланство у западним клубовима. Његово виђење света има више заједничког са виђењима света Хрушчова и Брежњева, него са виђењима Горбачова и Јељцина»

[35]

. Упозорење председника Путина Федералној скупштини 2007. о западним покушајима за подривање суверенитета Русије, Макфел је себи дозволио да упореди са «ксенофобијом»

[36]

. Када је Путин поменуо нове претње, у којима се «као и у временима Трећег рајха налази онај исти презир према људским животима, оне исте претензије за светску искључивост и диктат»

[37]

, МакФол их је оценио као «речи параноидног лидера коме су, због добијања легитимности у земљи, неопходни спољашњи непријатељи».

[38]

МакФол, потпуно припремљен, у Москву стиже тачно пред почетак активне фазе парламентарних избора и кампање за председничке изборе. Он је на саслушању у Сенату овако информисао сенаторе: «За предизборни период смо за подршку делатностима повезаних са учвршћивањем слободних и праведних избора издвојили 9 милиона долара, што је за један милион више но што је било потрошено 2007-2008 .» [39]

МакФоловски кадрови у Русији су, са циљем тоталне дискредитације парламентарних избора, такође спремни за почетак кампање. Члан организационог комитета и извршног комитета «Другой России», Сергеј Аксјонов (Сергей Аксенов) каже: «Акције протеста ће ићи узлазном линијом. Како се ближи дан избора, наши митинзи ће постајати свакодневни, а 4. децембра ћемо изаћи на Тријумфални трг». [40] МакФол се са «Другом Русијом» зна одавно. Рецимо, у јулу 2006, учествовао је на конференцији те групе, која је пред самит «Велике осморице» у Петербургу објавила «Отворено писмо лидерима Б7» (Обратите пажњу: Русију, која је била домаћин тог самита, они не сматрају чланом тог клуба), са позивом «да се Путину да на знање да је његова спољна

и унутрашња политика неприхватљива»

[\[41\]](#)

. Међу потписницима тог писма се налази и МакФолово име. Ко је аутор тог писма? То је Брус Џексон, официр војно-обавештајне службе САД, човек који диригује Саакашвилијем, и који је високо рангирани оперативац «обојених револуција». Како су француски документаристи филмским снимцима забележили у филму «Револуција.ком. САД: освајање Истока» ("Революция.ком. США: завоевание Востока" (45)), његови штићеници из Русије, покрет «Одбрана» («Оборона»), који Саакашвилија сматра својим херојем и примером за углед, били су гости у Џексоновој вашингтонској канцеларији.

Без обзира на малобројност тих марионетских организација ("Другая Россия", ПАРНАС, "Оборона", "Солидарность", "Роспил") и маргиналност њихових лидера, било би брзоплето потцењивати их. Чак и ако њихове акције привуку неколико десетина људи, западни медији ће их раструбити као најважније предизборне вести из Русије. Ове групе ће генерисати непрекидни низ «отворених писама» и позива западним лидерима, парламентарцима, организацијама за заштиту права, и тиме ће захватати највећи део информационог простора у западним медијима. Било каква адекватна реакција власти ће бити тумачена као «диктаторско тлачење демократије и слободних избора».

Радна група за питања цивилног друштва, под председништвом М. МакФола и В. Суркова, која је оформљена после 2009, постаће погонски механизам за вршење притисака на Русију током предизборног периода и током следећих година. Самит грађанског (цивилног) друштва, који је постао свакогодишњи, омогућава директну везу узајамног дејства између активиста из Русије и Беле куће, укључујући ту и председника САД и Савет за националну безбедност. [\[42\]](#)

Свакодневна тачка дневног реда у САД: Ви нам служите, а ми ћемо вас поткопавати

Хајде да анализирамо чему ће САД тежити у најважнијим питањима на нивоу међудржавних односа:

Транзит позадинског снабдевања трупа САД и НАТО-а у Авганистану преко територије Русије је од критичне важности за САД. Без њега ће војне операције једноставно замрети. Америка ће тежити да прошири транзит, скривајући по њу фундаменталну важност тог питања.

Јачање војног и економског присуства у Средњој Азији: САД и НАТО ће користити везе и ресурсе у поседу Русије, са циљем учвршћивања свог присуства у Средњој Азији и желећи да одсеку тај регион од Русије, као и да преузму локалне природне ресурсе под своју контролу.

ОУН: Америка ће појачати напоре да узме под своју контролу ОУН и да ту организацију искористи као проширење сопственог Стејт департмента и издавача мандата НАТО-у, представљајући сопствене планове као иницијативе међународне заједнице. Тако, нпр. Међународне снаге за помоћ безбедности воде рат у Авганистану на основу мандата ОУН – али под командом НАТО-а и при том су чланице ОУН изгубиле сваку контролу над садржином тог мандата; покушаји да се у тај мандат укључи и борба против производње наркотика, као и борба против трговине наркотицима у Авганистану, нису имали успеха.

Операције за сменивање «режима» у арапским и другим регионима: САД ће повећати притисак на Русију да добију подршку за своју субверзивну делатност, за одобрење америчких санкција и њених резолуција у ОУН. Што активнија буде сарадња Русије са Америком у том погледу, то ће брже доћи и ред на Русију да се у њој изврши «промена режима».

Систем противракетне одбране САД и НАТО-а у Европи: То је већ готова ствар. Влада САД неће са Русијом потписати никакав правно обавезујући споразум који би ограничавао могућности те одбране. За Русију је неопходно да приступи реализацији противмера.

Грузија и остали слични конфликти: Под изговором регулисања, Америка ће покушавати да на спорне територије уведе контингенте ОУН, па чак и НАТО-а. Како МакФол рече: «Суштина новог приступа мора бити интернационализација сваког од тих конфликта... Руси не смеју бити једини миротворци у тим експлозивним регионима».

[\[43\]](#)

Код супротстављања Русије политици САД, уследиће на руску адресу низ претњи и покушаја да се она искључи из међународних клубова: како МакФол рачуна, ако су Русију раније унапред примали у међународне клубове, сада она прво мора доказати да одговара стандардима, а после ће се видети да ли ће бити примљена, или неће.

[\[44\]](#)

За утицање на унутрашњу политику у Русији ће највероватније бити коришћена «проширена влада» (видети: http://rus.ruvr.ru/radio_broadcast/2172271/59033900.html - прим. прев.) - чије стварање је објављено 15. октобра. Таква «велика влада, која би радила упоредо са партијом власти, грађанским друштвом и експертима» постаће идеалан механизам за убацивање, промоцију и реализацију иницијатива погодних по САД.

Што се економије тиче, пројект стварања Међународног финансијског механизма у Русији ће постати механизам за пребацивање најповољнијих актива економије Русије на рачуне америчких корпорација и за извоз добити из Русије. За остваривање тог пројекта, оформљена је радна група под руководством А. Волошина, а уз њу и Међународни консултативни комитет, који се састоји од шефова највећих америчких банака, инвестиционих банака и фондова за директне инвестиције. Стварање финансијског центра – конкурента Волстриту – и то под руководством тог истог Волстрита представља потпуни нонсенс. Модернизација Русије захваљујући напорима међународног финансијског капитала није ништа друго него колонизација Русије.

Што се «промоције демократије» у Русији тиче, САД ће «ресетовању» и «модернизацији» додати комплекс жестоких мера: биће активирани припрема «револуције» коју је обећао Џ. Бајден, на руску «позорницу војних дејстава» ће се вратити агресивни кадрови као што је Б. Џексон; биће коришћена протестна расположења у становништву – од бораца против корупције, до «тастера» и еколога, као и преварених акционара; унутрашња «опозиција» ће појачати провокације с циљем да изазове оштре противмере и да онда наступи у улози «мученика диктаторског Путиновог режима».

Као најбољи инструмент за дестабилизацију ситуације послужиће национализам. Крајем 1980-их година, САД су у циљу нарушавања савезне структуре СССР-а успешно искористиле националистичке тежње совјетских република. Данас, пројекти у стилу «Русија-Русима» послужиће као полуга за цепање Русије и њеног свођења на величину Московске кнежевине из XVI века. Први на реду за отцепљивање је Кавказ, па зато терористичке акције могу постати свакодневни покретачки инструмент. Зато не треба да чуди што се либерална опозиција у кампањи «Доста смо хранили Кавказ» сложила са националистима. [\[45\]](#)

Следећи месеци и године најављују да ће бити компликовани по Русију. Многи се у Русији боје конфронтације са САД, не схватајући да се Америка већ налази у конфронтацији са Русијом и да никада ту конфронтацију није ни напустила. Московски МакФолови пријатељи морају да схвате коју игру то играју, и коју цену ће држава за то

Нови амбасадор САД долази у Русију да "промовише слободу"

Пише: Александар Чајковски
четвртак, 27 октобар 2011 00:00

морати да плати. Глупост и издаја су подједнако катастрофалне по својим последицама.

Превод са руског: **Василије Клефтакис**

[1] Речи К. Блекера (Coit Blacker), професора М.МакФола у Иниверзитету Стенфорд. Цитат у Meredith Alexander Michael McFaul dissects the politics of post-Communism // Stanford Report, November 28, 2001. [2] Peter Baker. Policy Adviser Tapped to Become U.S. Ambassador to Russia // New York Times. May 29, 2011.

[3] Biden 'Opposes' 3rd Putin Term // The Moscow Times. 11 Mar 2011.

[4] Гарри Каспаров. Откровенный разговор в Спасо-Хаус. Блог Каспарова на радио "Эхо Москвы". 11 марта 2011.
http://www.echo.msk.ru/blog/kasparov_garry/756571-echo/

[5] Meredith Alexander. Michael McFaul dissects the politics of post-Communism // Stanford Report, November 28, 2001.

[6] Idem.

[7] Michael McFaul. Advancing Democracy Abroad: Why We Should and How We Can // Maryland, USA: Rowman & Littlefield Publishers. 2009. P.X. Московска школа за политичка истраживања је руско издање припремила под насловом "Продвижение демократии в мире".

Пише: Александар Чајковски
четвртак, 27 октобар 2011 00:00

[8]

Meredith Alexander. Michael McFaul dissects the politics of post-Communism // Stanford Report, November 28, 2001

[9]

Idem.

[10]

Idem.

[11]

Idem.

[12]

Эрика Марат. "Продвижение демократии за рубежом": новая книга Майкла МакФола // Голос Америки. 31 января 2010.

[13]

Washington Post, September 22, 1991

[14]

Структурна организација тих установа је ова: Уз Универзитет у Стенфорду постоје: Универзитет – институти – центри. На Стенфорду се налазе два института у којима је радио МакФол: The Hoover Institute и Freeman Spogli Institute. У оквиру овог другог су два центра: Центар за питања демократије, развоја и превласти закона – којим је МакФол управљао 2005-2009, и Центар за међународну безбедност и контролу наоружања – у њему је МакФол био истраживач и ко-директор програма за одбрамбену конверзију 1992-1994, а 1998. је тај центар добио ново име: Центар за међународну безбедност и сарадњу.

[15]

Детаљна МакФолова биографија, списак његових књига и чланака, као и донација које

Нови амбасадор САД долази у Русију да "промовише слободу"

Пише: Александар Чајковски
четвртак, 27 октобар 2011 00:00

је добијао, његовог учешћа у радним групама, чланстава у организацијама и саветима – свега 27 страна – видети овде:

<http://stanford.edu/group/polisci/cvs/MCFAUL-RESUME-1-2011.pdf>

.

[16]

Александр Чайковский. Терроризм и наркота: в Москву едет командующий США и НАТО в Европе // ИА Regnum. 4 октября 2011.

<http://www.regnum.ru/news/1452401.html>

[17]

Statement of Michael McFaul, Ambassador-Designate to the Russian Federation. Senate Committee on Foreign Relations. October 12, 2011.

[18]

Резолуција СБ ОУН № 1929.

[19]

Statement of Michael McFaul, Ambassador-Designate to the Russian Federation. Senate Committee on Foreign Relations. October 12, 2011. Более полную, 9-тистраничную, справку Белого дома по успехам "перезагрузки" см. здесь: U.S.-Russia Relations: "Reset" Fact Sheet. The White House, Office of the Press Secretary. June 24, 2010.

<http://www.whitehouse.gov/the-press-office/us-russia-relations-reset-fact-sheet>

.

[20]

Медведев и Обама дополняют перезагрузку экономикой // BBC Russian. 24 июня 2010 г.

[21]

Cisco и Агентство США по международному развитию подписали меморандум о сотрудничестве. 13 октября 2011 г. Сайт компании Cisco Systems:

<http://www.cisco.com/web/RU/news/releases/txt/2011/102011.html>

Нови амбасадор САД долази у Русију да "промовише слободу"

Пише: Александар Чајковски
четвртак, 27 октобар 2011 00:00

[22]

Howard Amos. USAID Strikes \$50M Deal With Cisco // The Moscow Times. 14 October 2011.

[23]

Hearing before the Committee on Foreign Affairs. House of Representatives. May 17, 2007.
Serial No. 110-65.

[24]

Слушания в сенате.

<http://www.c-spanvideo.org/program/302030-1>

Тайм-код:1.22.40-1.23.09

[25]

Hearing before the Committee on Foreign Affairs. House of Representatives. May 17, 2007.
Serial No. 110-65.

[26]

Michael McFaul. The Liberty Doctrine. Reclaiming the purpose of American power // Policy Review. №112, April 1, 2002.

[27]

Ahmadinejad and Iran's Nuclear Program. The Hoover Institution retreat. October 29, 2007.

http://fora.tv/2007/10/29/Ahmadinejad_and_Iran_s_Nuclear_Program

. Тайм-код 29:10

[28]

Idem. Тайм-код 49:00

[29]

Idem. Тайм-код 29:24 (32) Александр Чайковский. Оператор "цветных революций" сменил заказчика // ИА REGNUM:

Нови амбасадор САД долази у Русију да "промовише слободу"

Пише: Александар Чајковски
четвртак, 27 октобар 2011 00:00

<http://regnum.ru/news/1450365.html>

[30]

Александр Чайковский. Оператор "цветных революций" сменил заказчика // ИА REGNUM:

<http://regnum.ru/news/1450365.html>

[31]

Майкл МакФол. Новый разговор с Россией // Россия в глобальной политике. 2004. № 5, сентябрь - октябрь.

[32]

Константин Сонин. Правила игры: Посол нового поколения // Ведомости. 2011. №96 (2862) 30 мая.

[33]

Michael McFaul. The Liberty Doctrine. Reclaiming the purpose of American power // Policy Review. №112, April 1, 2002.

[34]

Hearing before the Committee on Foreign Affairs. House of Representatives. May 17, 2007. Serial No. 110-65. P.11.

[35]

Idem.P.20.

[36]

Idem.

[37]

Нови амбасадор САД долази у Русију да "промовише слободу"

Пише: Александар Чајковски
четвртак, 27 октобар 2011 00:00

Обращение президента Владимира Путина в День Победы 9 мая 2007 г.

[\[38\]](#)

Hearing before the Committee on Foreign Affairs. House of Representatives. May 17, 2007. Serial No. 110-65. P.20.

[\[39\]](#)

Statement of Michael McFaul, Ambassador-Designate to the Russian Federation. Senate Committee on Foreign Relations. October 12, 2011.

[\[40\]](#)

Андрей Козенко. У оппозиции богатый антивывбор // Коммерсантъ. №194 (4735), 17 октября 2011 г. (44) The Project on Transitional Democracies Releases Open Letter to G7 Heads of State on Democracy in Russia // PR Newswire. July 11, 2006.

<http://www.prnewswire.com/news-releases/the-project-on-transitional-democracies-releases-open-letter-to-g7-heads-of-state-on-democracy-in-russia-55963732.html>

[\[41\]](#)

Документарни филм француске производње: Canal+ и Сара TV "Революция.com. США: завоевание Востока" был показа по каналу "Россия" в июне 2008 г. Доступен здесь:

<http://video.google.com/videoplay?docid=3846833218126330420#>

[\[42\]](#)

Извештај самита и списак учесника:

http://www.neweurasia.ru/media/civil_society_summit_final_report.pdf

[\[43\]](#)

Майкл МакФол. Новый разговор с Россией // Россия в глобальной политике. 2004. № 5, сентябрь - октябрь.

[\[44\]](#)

Idem.

Нови амбасадор САД долази у Русију да "промовише слободу"

Пише: Александар Чајковски
четвртак, 27 октобар 2011 00:00

[\[45\]](#)

Александр Черных. Особенности национальной диеты. Националисты вновь потребовали перестать кормить Кавказ // Коммерсантъ, №199/П (4740), 24.10.2011.